Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Крупської
Інв. №

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Четвер, 12 червня 1980 року • № 71 (2791). • Ціна 2 коп.

НА ПОРОЗІ — ЖНИВА

ЦК ЛКСМ України прийняв постанову «Про завдання комсомольських організацій республіки по забезпеченню активної участі комсомольців і молоді в збиранні врожаю, заготівлі сільськогосподарських продуктів і кормів у 1980 році».

ДЛЯ ефективного використання потужних тракторів у колгоспі імені XXV з'їзду КПРС Онуфріївського району створили спеціальну «бригаду родючості». Її завдання випливають із самої назви. Та найперше — вивозити добрива на поля від тваринницьких ферм, дбати про примноження сили кожної сотки землі. Попасти у бригаду — неабияка честь. Особливо молодим. Бо саме тут найбільша можливість «осідлати» потужного К-700 чи Т-150. Отож минулорічному випускникові Куцеволівської десятирічки Юрію Роботі довелося тільки руками сплеснути від радості, коли дізнався, що саме в цьому колективі йому доведеться починати свій трудовий стаж. Мине ще небагато часу, і він, Юрій, візьме участь у жнивах — перших у житті — на правах молодого господаря землі.

Вийдуть у степ, щоб зібрати й засипати в засіки нелегкий хліб 80-го, тисячі ровесників Юрія, вийдуть і старші, вже досвідчені механізатори, і вчорашні випускники шкіл. І хоч об'єднуватимуть їх спільне патріотичне почуття причетності до справи своїх батьків, високий громадянський обов'язок, та все ж ніяк не обійтися тут без пильної уваги з боку комітетів комсомолу, молодих наставників, активістів спілки. Треба добитися, щоб господарями почували себе юнаки і дівчата на гарячому жнивному полі, а не гостями. Треба, щоб поле це було справді комсомольським!

А для цього кожен комітет комсомолу повинен мати свої конкретні плани і заходи участі молоді в жнивах-80. Причому в них повинно бути чітко передбачено місце кожного молодого хлібороба на весь період жнив і заготівлі кормів для громадської худоби. Це значить насамперед, що необхідно використати всі можливості для створення максимальної кількості комсомольсько-молодіжних збирально-транспортних і кормодобувних загонів, ланок, агрегатів, а також комбайнових, жаткових, автомобільних, тракторних екіпажів, ударних загонів на токах і на хлібоприймальних підприємствах. Одночасно слід зайнятися і впорядкуванням та обладнанням польових таборів, будинків механізаторів, червоних кутків, об'єктів культурно-побутового призначення.

Успіх уже зробленого залежить від кінцевих результатів праці. Тому треба якнайретельніше перевірити якість ремонту жнивної техніки, добитися, щоб кожна машина вийшла в степ випробуваною, щоб працювала у дві зміни, щоб її молоді господарі показували зразки ударної праці.

Жнива — гаряча пора і для комітетів комсомолу сфери обслуговування, культурних і медичних закладів, вони покликані допомогти забезпечити необхідні умови праці, побуту і перепочинку хліборобів. Комсомольське поле чекає ударних груп і спеціалізованих загонів студентів вузів, учнів технікумів і профтехучилищ, сільських загальноосвітніх шкіл.

Усі ці організаційні питання має об'єднати масове соціалістичне змагання молодих жниварів за високу якість роботи, за досягнення найвищих намолотів, максимальне використання технічних можливостей, економію кожної хвилини робочого часу. Комсомольські організації повинні якнайефективніше використати всі форми морального заохочення учасників трудового суперництва.

А хіба мало роботи для штабів та постів «Комсомольського прожектора?» Головне тут — позбутися формалізму, встановити кільцевий контроль на всіх ділянках проходження врожаю. Чималу допомогу тут подадуть піонерські загони і дружини — учасники операції «Зернятко».

Звісно, весь період жнив і заготівлі кормів на комсомольській ниві має лунати пристрасне слово кращих пропагандистів, лекторів, політінформаторів, задушевна пісня колективів художньої самодіяльності.

Комсомольське поле повинне бути врожайним!

ВИ ЗОБОВ'ЯЗУВАЛИСЬ

ЕФЕКТИВНІСТЬ ГОДИНИ

Боротися за звання бригади зразкової дисципліни закликала трудову молодь області у відповідь на постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про дальше зміцнення трудової дисципліни і скорочення плинності кадрів у народному господарстві» комсомольсько-молодіжна бригада формувальників ливарного цеху сірого чавуну кіровоградського заводу «Червона зірка». Ініціативу колективу, очолюваного Олексієм Гриценком, підтримали багато ровесників, адже вона спрямована на зміцнення трудової дисципліни, ефективне використання робочого часу, підвищення ролі і значення КМК на виробництві.

З ливарного цеху сірого чавуну «Червоної зірки» нас повідомили, що ініціатори успішно йдуть до поставленої мети — вибороти звання бригади зразкової дисципліни. Вони працюють уже в рахунок лютого нас'ного року. Виконання змінних завдань сягає 130 процентів (як і передбачалося соціалістичними зобов'язаннями). Продуктивність праці комсомольсько-молодіжного колективу вища від планової.

В. БАБИЧ,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

29 травня фінішував чемпіонат Європи з боксу серед юніорів, що проходив в італійському місті Ріміні. Блискучого успіху добилися радянські спортсмени. Вони перемогли в командному заліку, завоювали сім золотих, дві срібні та одну бронзову медалі. Звання чемпіона Європи в напівважкій ваговій категорії виборов студент факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту, член товариства «Трудові резерви» 18-річний Володимир Долгунь. За рішеннями бюро обкому комсомолу та комітету по фізкультурі і спорту при облвиконкомі ім'я В. Долгуня занесено в Книгу пошани обласної комсомольської організації та обласного спорткомітету. Володимира преміновано цінним подарунком та путівкою на XXII Олімпійські ігри в Москві.

Наш кореспондент узяв інтерв'ю у чемпіона Європи.

ПІД ЗНАКОМ П'ЯТИ КІЛЕЦЬ

Сюрприз із Ріміні

КІРОВОГРАДЕЦЬ ВОЛОДИМИР ДОЛГУНЬ — ЧЕМПІОН ЄВРОПИ З БОКСУ СЕРЕД ЮНІОРІВ

— Перш за все поздоровляю тебе, Володю, з великим спортивним успіхом — ти чемпіон Європи. Розкажи, як починав, з ким, чому вибрав саме бокс?

— Боксом я почав займатися 1974 року в місті Красному Лучі Ворошиловградської області у тренера Анатолія Купріяновича Сергєєва. Як і всіх хлопчиків, мене захопив бокс тим, що він сприяє розвиткові сміливості, спритності. На нашій вулиці нас було вісім хлопчиків, і всі вирішили піти займатися боксом. Спершу були в групі наймолодших, і вже тоді тренер, підбадьорюючи, говорив, що з таких, як ми, можуть вийти чемпіони світу, Олімпійських ігор; отже, вчіться... Тренувався, підростав, почав боксувати вже в молодшій юнацькій групі, потім перейшов у юніори, став показувати непогані результати...

— Ось про ці результати, про той шлях, що ти пройшов до нинішнього чемпіонату Європи...

— На вищу арену я вийшов минулого року, виграв кілька великих змагань. Це — першість Української ради ДСТ «Трудові резерви», посів друге місце на першості Центральної ради цього товариства, де у фіналі програв Станіславу Фоменку з Москви. Цікаво ось що. Пізніше я зустрічався у фінальному бою з тим же Фоменком, але вже на першості країни. Цю зустріч виграв я, ставши, таким чином, чемпіоном СРСР серед юніорів.

Нинішнього року ситуація повторилася: знову завоював перше місце в Українській раді «Трудових резервів», програв Фоменку першість Центральної ради товариства, а потім переміг його у фінальному поєдинку чемпіонату країни.

— Володю, ти займаєшся боксом шість років. Скажи, які поєдинки тобі найбільше запам'яталися?

— За шість років я провів 74 бої, з них у 65 перемагав. Найбільше запам'яталися, звичайно, ті, в яких ставав чемпіоном країни.

— А тепер докладніше про чемпіонат Європи. Як готувалися до нього, як вас зустріли в Італії, як виступили твої товариші по команді...

(Закінчення на 4-й стор.).

СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ: МОРАЛЬНІ СТИМУЛИ

СЛОВО ОКРИЛЮЄ

СКЛАДНА весна нинішнього року. Про це ми часто говоримо на комсомольських зборах, на засіданнях комітету комсомолу. Не для того, щоб посіяти в душах молодих механізаторів почуття песимізму. Навпаки, прагнемо піднести настрій трактористів, нагадати їм про ту відповідальність, яка лягає на них у період догляду за посівами просапних.

Зараз, коли дощі не дають змоги хліборобам вести роботи на повну силу, особливо важливо використати кожну сонячну годину. Саме тому стає прикро коли хтось із механізаторів дивиться на свої обов'язки крізь пальці. Був такий випадок. Замість того, щоб поїхати в поле обробляти посіви, тракторист (прізвища, мабуть, називати не слід, він уже дістав по заслузі) подався в сусідній колгосп на «піві» заробітки. Члени штабу «Комсомольського прожектора» Іван Салтан, Світлана Зінько та інші, перевіряючи хід польових робіт, відразу виявили відсутність цього механізатора і поцікавились, де він. Так у «Комсомольському прожекторі» з'явився матеріал про порушника трудової дисципліни.

ВАЖКО переоцінити силу морального впливу на людину. Добре слово окриляє, додає снаги, створює піднесений настрій, бажання працювати ще краще. Саме тому, організовуючи соціалістичне змагання серед молодих механізаторів, ми прагнемо якнайширше використовувати моральні стимули. Тракторист Іван Салтан змагається із Сергієм Кондратюком. Обидва комсомольці працюють чудово. Тоді, на першій культивації, вони теж трудилися на славу. Виробнича норма — 18 гектарів на день. Хлопці виконали її, одначе трактори продовжували гудіти на полі.

Важко було сказати, хто переможе. Але змагання без переможців не буває. Ним став Іван Салтан, який обробив за зміну 22 гектари поля. Відразу ж «блискавка» розповіла про успіх комсомольця. А другого дня переміг Сергій Кондратюк. Ось що значить вчасно помітити успіх товариша, відзначити його.

Отже, гласність змагання дає можливість порівнювати результати, повторювати набутий товаришами досвід. Саме гласності трудового суперництва ми надаємо великого значення. Для цього використовуємо різні форми і методи. Випускаємо, як уже говорилося, «блискавки». Це — один з найоперативніших і найдійовіших засобів заохочення. З допомогою головного економіста колгоспу Світлани Зінько складаємо бюлетені соціалістичного змагання і відразу ж розвозимо їх у поле до агрегатів. Таким чином, кожен молодий механізатор швидко дізнається, як попрацювали його колеги минулого дня, і прагне рівнятися на переможців.

Крім «блискавок» та бюлетенів, практикуємо випуск листків трудової слави. До них не раз вносили імена молодих механізаторів Леоніда Харчуна, Володимира Кетеса, інших молодих механізаторів. Часто можна бачити на полі трактори, на яких майорять червоні прапорці. Їх вручаємо тим механізаторам, які виконали виробничу норму при високій якості робіт. Не раз знамя сумлінної праці майорить на машинах Анатолія Зубенка, Івана Салтана та інших молодих хліборобів. Особливо почесною нагородою став перехідний червоний вимпел. Ним нагороджуємо того, хто виявив переможцем у трудовому суперництві по колгоспу.

І ЩОГЛИ майорить червоний прапор трудової слави. Найчастіше його піднімають на честь хліборобів з великим досвідом роботи. Та воно й зрозуміло: досвідчені механізатори можуть більше зробити на полі. Але ми уважно стежимо й за успіхами молодих і пропонуємо їх для відзначення. Нещодавно, наприклад, підняли прапор на честь Миколи Нагірного, який значно перевиконав свою норму.

Р. ПІСКУН,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Кірова Устинівського району.

ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

Реліквії, що кличуть до зірок

У профтехучилищі № 8 м. Кіровограда йде підготовка до створення музею революції, бойової і трудової слави радянського народу.

ВІН розрізує блакитний конверт і кладе на стіл лист. На аркуші — портрет Юрія Гагаріна і напис друкованими літерами: «Пошта льотчиків - космонавтів СРСР».

— Чуєте, що пише вам, хлопці, Петро Климук? — Ігор Миколайович підводиться з-за столу і читає: «Вам, майбутнім будівельникам, хочеться побажати радості, а це — повсякденний неспокій серця, оновлення, що приходять завдяки праці... Велике починалось у наполегливому труді. Сьогоднішні комсомольці, які виїжджають на БАМ у новеньких штурмівках захисного кольору, згадують обірваних, голодних, зі сточеними лопатами в руках першобудівничих нашої країни. Завжди було і завжди буде так: «Треба!» — і комсомольці працюють більше сил людських, здійснюють неможливе...»

Так, декілька днів тому вони написали з Зоряне містечко листа, поділившись своїми намірами створити у профтехучилищі музей революційної, бойової і трудової слави радянського народу. Просили соратників першого у світі космонавта сказати їм своє напутнє слово. Вони б могли придбати численні матеріали, опубліковані в книгах, журналах, газетах, вони могли б отримати все необхідне в архівних установах, музеях. Але ні, їм треба самим торкнутися першоджерел, їм хочеться відчути подих історії та сьогодення і збагнути відразу, як усе те було і як це сталося, що перша в світі Країна Рад сягнула небачених висот. І немає на землі більших звитяжців, ніж оці, що так упевнено й переконливо доводять: «Треба!» — і здійснюють неможливе.

Викладач історії ПТУ № 8 І. М. Рябцев довго міркував над тим, як згуртувати своїх вихованців, щоб їхня пошукова робота мала якнайбільшу віддачу. Радився з педагогами, комсомольськими активістами училища. Нарешті вирішили: створити клуб «Пошук».

Тут — чотири секції: «Життя і діяльність В. І. Леніна та його соратників», «Громадянська війна і становлення Радянської влади», «Велика Вітчизняна війна. Люди бойового подвигу», «Трудова звитяга радянських людей».

Кожен із членів клубу дістав завдання. Кожен від імені ради клубу писав листи людям, яким по-доброму заздрив, на яких хотів бути схожим. Учні профтехучилища вітали цих людей зі святом і просили коротко розповісти про себе, про час, що став віхою історії. Ні, ці сімнадцятирічні юнаки і дівчата згодні: у таких людей, як прославлений космонавт Г. Т. Береговий, відомий на всю країну хлібороб Л. А. Малиніна, зайнятість неабияка. Але їм дуже хотілося знати, дуже хотілося мати від них реліквії — хоч маленький лист, хоч фотознімок. І пораду, як іти далі, аби стати справжніми людьми.

І такі реліквії вони отримали.

КОЛИ Валентина Гаганова починала своє сходження до слави, цих хлопців і дівчат іще й на світі не було.. І ось вона, жінка, яка стала в перші шеренги тих, хто починав боротьбу за комуністичне ставлення до праці, пише їм листа: «Хоч я й не будівельник, але з ваших слів зрозуміла, що у вас саме така професія... Та мета у нас одна — дати країні продукції більше і найвищої якості... Яка потрібна, потрібна ваша професія нашій країні!»

І писали люди, котрі знали В. І. Леніна і його соратників. Позвався в зошиті членів клубу «Пошук» розділ «Вартові поста № 1»...

Розповідав їм Ігор Миколайович про видатного радянського полководця, двічі Героя Радянського Союзу І. С. Конєва, який вів визволителів і через нашу степову Кіровоградщину. Є у них про нього книга. Але такого не чекали — рідні Івана Степановича прислали орденські планки маршала. І майбутні будівельники довідалися, що І. С. Конєва було нагороджено 19 орденами і 13 медалями Радянського Союзу, що він мав 23 нагороди інших країн, що він — Герой Монгольської Народної Республіки і Чехословацької Соціалістичної Республіки.

Що це за нагороди? Ігор Миколайович одразу збагнув.

— Проведемо тематичний вечір «Історія бойових орденів».

І дізналися юнаки і дівчата про тих, хто першим удостоївся орденів Червоного прапора, Червоної Зірки, інших нагород. Ветерани війни, викладачі училища розповіли учням про видатних полководців і звичайних рядових бійців, які пройшли фронтовими шляхами в роки Великої Вітчизняної війни від Волги до Берліна. Члени клубу Т. Танкул, В. Пугач, М. Цвяткова, В. Щербина, інші їхні ровесники — доповнювали ті розповіді. Вони зачитували листи космонавта Павла Поповича, прославленого льотчика Григорія Байдукова, який писав їм про Валерія Чкалова. Вони показували щойно одержані фотознімки О. П. Маресьєва і С. А. Ковпака, В. І. Чуйкова і О. І. Покришкіна. Перед ними поставали образи простих і великих звитяжців, котрі стали гордістю і славою всієї нашої країни.

ІНШОГО разу Ігор Миколайович прийшов на урок мужності і попросив учнів назвати імена людей, чиї біографії вони б хотіли знати якнайкраще. Вони сказали відразу: хочемо якнайбільше знати про Ріхарда Зорге, Миколу Кузнецова, Олександра Бєлова, Мусу Джаліля, про М. М. Тухачевського, Й. Е. Якіра...

Он чиї зірки для них світло!

Того дня І. М. Рябцев подумав, що різниця між «батьками» і «дітьми» зумовлена не тільки епохою, а й віковими особливостями. У нашої молоді є плюси, є і мінуси. Але наша мета — зробити все належне, щоб вони, ці сімнадцятирічні, перейняли досвід старших, здобули духовний гарт, багатство знань, досягли політичної зрілості».

Ось чому в його щоденнику на першій сторінці підкреслено слова з резолюції XII з'їзду РКП(б). «Про роботу РКСМ»: «Перед партією насамперед стоїть завдання — передати новому молоднякові весь досвід революційної боротьби і грунтовно його ознайомити з минулим партії».

Йде підготовка до створення музею революційної, бойової і трудової слави радянського народу. Паралельно викладач історії разом з комсомольськими активістами веде дослідження за темами: «Формування моральних якостей особи в умовах комуністичного будівництва і науково-технічної революції», «Обгрунтування шляхів і форм поєднання різних методів виховного впливу на учнів у процесі патріотичного й інтернаціонального виховання». «Участь комсомольців і молоді в управлінні державою та суспільством».

Директор училища О. П. Кирилов, викладач історії І. М. Рябцев, проводячи чергове засідання ради клубу «Пошук», запросили на нього й комсоргів навчальних груп. Разом вирішили, що військово-патріотична робота з учнями має вестись у таких напрямках:

— виховання любові до Батьківщини. Відданості партії, народові, ідейної переконливості;

— пропаганда революційних, бойових і трудових традицій КПРС, радянського народу, його Збройних Сил, виховання любові до військової справи і військової служби;

— активна участь у початковій військовій підготовці;

— зміцнення шефських зв'язків з військовими підрозділами;

— піклування про ветеранів війни і праці, про сім'ї загиблих воїнів.

ТАК, морально-політична підготовка молоді до захисту Батьківщини, виховання її в дусі високої ідейної переконаності, радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму становлять важливий елемент військово-патріотичного виховання юнаків і дівчат. Багато чого тут можна досягти, налагодивши роботу історико-краєзнавчих музеїв, музеїв і кімнат бойової слави, відкритих на місцях. Але й сама підготовка до їх створення — не менш важлива форма, яку вміло можна використати для ідейного впливу на молодь. І чим більше юнаків і дівчат буде залучено до пошукової роботи, тим більшою буде її ефективність. Потрібно лише позбутися шаблону. Нехай так, як у Кіровоградському профтехучилищі № 8, кожна фотографія, кожен лист стануть справжньою реліквією, і нехай про неї знають усі. А за нею, реліквією, стоїть людина, чиє життя варте наслідування. Тож дирекція навчального закладу прагне, щоб усі його вихованці знали про таких людей. Знали і розуміли, де починалися джерела їхньої мужності, їхньої відданості справі, за яку йшли в бій наші батьки і діди.

... Останній лист вони писали теж у Зоряне містечко. До друзів нашого земляка Леоніда Попова, який нині несе зоряну вахту в космосі: «Дорогу до зірок він прокладав тут, у шахтарській Олександрії... Але чому йому доручили саме цей політ, а не той, що був раніше, не той, що буде потім?... Нам здається, що цей — важчий за всі попередні, виняток — хіба що політ Гагаріна...»

Ось яка гордість за свого славного земляка, який так схожий на них і на якого вони схожі — помислами, устремлінням. Ось тільки б зблиск часу — і вони б полетіли...

Поки що ці хлопці і дівчата збираються збудувати для нас світлий дім, поселити в ньому щастя. Звідси їхні вікна в зоряні далі. До отчої слави.

М. ШЕВЧУК.

ВИХОВАННЮ МОЛОДІ — КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД

РЕЙД

ПАРАДОКСИ МЕЛЬПОМЕНИ

ЗАГІН культармійців в Олександрівському районі налічує понад 4 тисячі аматорів хорового співу, драмгуртківців, самодіяльних танцюристів... До речі, лише за два останніх роки тут з'явилося 13 естрадних ансамблів.

У районі діє 18 художніх агітбригад. Окремі керівники охоче беруть участь у самодіяльних колективах. Скажімо, голова колгоспу «Шляхом Леніна» С. К. Дорошко співає в хорі сільського Будинку культури.

Далеко за межами району відома самодіяльна народна кіностудія «Інгулець» колгоспу «Дружба», що діє при СБК (керівник А. Плужник).

І все ж Мельпомені в цьому районі явно не повезло. В багатьох клубах та СБК або ж зовсім нема драматичних колективів, або ж перебувають вони в стадії ембріона. І ось тут починається парадокс.

На запитання, чи є в Михайлівці сільський Будинок культури, відповісти однозначно просто неможливо. З одного боку, ніби є така хата, яку гордо іменують СБК, а з другого таку назву цій ветхій споруді можна дати хіба що жартома.

До речі, коли ми зайшли у вестибюль, який нагадує сіни хати неохайного господаря, то з острахом зупинилися. Тут стеля випнулась таким загрозливим коржем, що ми нерішуче затупцювали біля порога.

— Дядечки, не бійтеся, — сказав позаду нас якийсь малюк і сміливо попрямував у зал для глядачів.

— І тобі не страшно?

— А ми звичні. В тому році перед кіносеансом тут гухнув шматок стелі. Її потім поправили.

Безумовно, приміщення в аварійному стані, і все ж у ньому відбуваються репетиції естрадного ансамблю та хору. Але Мельпомена тут лишатись не рискнула.

Не прописалась вона і в клубі села Бірок. Ця хижа, що зовні схожа на стару черепаху, давно вже проситься на пенсію. Власне, й голова колгоспу «Іскра» В. М. Юрченко в розмові з нами сказав, що подібне «вогнище культури» не витримує ніякої критики. І що, мовляв, потрібно будувати новий клуб. І вже торік у проектний інститут було подано заявку на проект цього культурного закладу в Бірках, який функціонує в старезному будинку ще з 1935 року.

Закономірно виникає запитання: невже раніше колгосп не міг подати подібну заявку на виготовлення потрібної документації.

А втім, міфічна покровителька театру не змогла прижитися і в самому районному центрі. Адже районний Будинок культури будується вже п'ятий рік. Сьогодні цей об'єкт нагадує переростка, якому давно вже час ходити до школи, а його й досі тримають у дитячому садку. Спостерігаючи за темпами будівельних робіт, не зовсім віриш в оптимістичне запевнення головного інженера відділу капітального будівництва райвиконкому В. М. Бака, що РБК стане до ладу у вересні цього року. Та, власне, й сам Володимир Михайлович змушений був признатися, що спорудження Будинку культури ведеться ще незадовільно. До того ж дошки на підлогу виявились дефіцитними, як і металеві конструкції. І, незважаючи на те, що проект типовий, у ньому сьогодні виявлено чимало недоробок.

Звичайно, річ не в цих парадоксах, а в тому, що культурні заклади в колгоспах «Зоря», імені Ульянова, «Іскра», імені Кірова та інших не відремонтовані, занедбані. Винуваті тут перш за все керівники цих господарств, які забувають дбати про змістовне, цікаве дозвілля сільських трудівників.

У деяких колгоспах району намагаються в подібних випадках виходити зі своїх можливостей, так би мовити, використовуючи внутрішні резерви. Наприклад, у селах Хайнівці і Ясинуватці, де сільські клуби знаходились у допотопних хатинах, у зв'язку з реорганізацією деяких класів аматорам сцени віддали в розпорядження приміщення колишніх шкіл. І односельчани лишились цілком задоволені таким рішенням правління колгоспу.

Ще одне. Місцеві комсомольські активісти дуже мало виявляють ініціативи як в організації дозвілля молоді на селі, так і в обладнанні сільських клубів та СБК. Адже той самий ремонт можна було б зробити і під час комсомольського суботника.

Висновки нашої рейдової бригади щодо використання культурних закладів на селі в Олександрівському районі не дуже втішні. Та хотілось би, щоб керівники колгоспів, комсомольські ватажки згаданих сіл зробили свої ділові й дійові висновки. І якомога швидше.

Рейдова бригада: В. БРАЙКО — начальник районного штабу «Комсомольського прожектора», М. ШОСТАК — зав. клубом села Бірок, А. МОСКАЛЕНКО — завідуючий районним відділом культури, В. ГОНЧАРЕНКО — спецкор «Молодого комунара».

● СЛУЖБА СЕРВІСУ

У дні Олімпіади-80 близько 700 учнів Київського технікуму готельного господарства візьмуть участь в обслуговуванні спортсменів і гостей Олімпіади в столиці України, в Одесі, Ужгороді, Ялті, Харкові, Львові. Тепер молоді спеціалісти поповнюють свої знання, вдосконалюють професійну майстерність на заняттях у класах і лабораторіях, закріплюють їх на практиці в готелях і ресторанах.

На проведеному недавно в Ялті республіканському конкурсі-семінарі кухарів, кондитерів, метрдотелів, офіціантів та барменів підприємств громадського харчування Інтуриста, присвяченому підготовці до Олімпійських ігор, успішно виступила й команда технікуму. Її роботу відзначено дипломами.

На знімку: Ірина ЛУКАШЕНКО. На конкурсі в Ялті їй вручено два дипломи як найкращому і найелегантнішому метрдотелю.

Фото О. БОРМОТОВА. (Фотохроніка РАТАУ).

Здрастуй, літо піонерське!

КАНІКУЛИ! КАНІКУЛИ!

Цього літа обкоми профспілки відкриють 16 стаціонарних піонерських таборів, 8 санаторного типу, 3 спортивно-оздоровчих, 133 міських, 245 таборів праці й відпочинку, 83 міжколгоспних і колгоспних.

У них відпочинуть 45 тисяч школярів.

І задзвеніли дитячі голоси

Гостинно розчинив двері для дітей будівельників піонерський табір «Червоні вітрила» комбінату «Кіровоградважбуд». Він розташований у мальовничій місцевості на березі Інгулу, в районі Новомиколаївки (обласний центр). Недавно 300 чорнявих та білявих, спокійних і непосидющих приїхали сюди, щоб відпочити, набратися сили перед новим навчальним роком.

Радістю світилися очі у тих, хто був присутній на урочистому відкритті табірної зміни. І вони — батьки, гості — стали свідками святкової лінійки, конкурсу строю і пісні. Чіткі, злагоджені рухи, твердий крок, дружний спів продемонстрували всі піонери. Кращими журі визнало четвертий і сьомий загони.

Весело піонерам у «Червоних вітрилах». Тут світлі, добре обладнані кімнати, спальні, їдальня, багато місця для розваг, прогулянок, купання. Кваліфіковані кухарі смачно готують дітям, і тому у них завжди чудовий апетит.

Ніколи нудьгувати малечі, адже піонервожаті Володимир і Раїса Чорнявські, Лариса Слизька, Любов Голєва весь час пам'ятають про своїх підопічних.

Нині хлопчики і дівчатка готуються до конкурсу казок і до «Дня здоров'я». В їхніх планах іще чимало різних цікавих і захоплюючих подій.

Світлана МАТІВОС,
юнкор.

Наші помічники

З 10 грудня 1979 року по 10 травня 1980 року на Кіровоградщині проходив обласний огляд роботи загонів юних інспекторів руху. В огляді взяли участь близько двохсот загонів ЮІР, що об'єднують понад 4 тисячі школярів.

На фінальних змаганнях зустрілися переможці шести зон. Це — зони юних інспекторів руху середніх шкіл № 15 м. Олександрії, № 3 м. Знам'янки, № 2 м. Ульяновки, № 6 м. Новоукраїнки, № 13 обласного центру та Компаніївської середньої школи.

Журі назвало переможця. Ним виявився загін юних інспекторів руху середньої школи № 13 обласного центру, де командиром семикласник Юра Геруша.

Тепер учасники цього загону, командири загонів ЮІР — переможців зон та переможці вікторини «Зелений вогник» відпочивають у піонерському таборі «Молода гвардія» міста Одеси. Там відбулися республіканські змагання загонів юних інспекторів руху.

Л. ЩЕРБИНА,
інспектор обласної державтоінспекції.

На знімках: переможці вікторини «Зелений вогник»: Юра ЛИТВИНЮК — учень 7 класу Семидубівської СШ Голованівського району, Мишко ПОТЄХІН — учень 5 класу СШ № 27 м. Кіровограда, Володимир КУЛАКОВ — семикласник Новоукраїнської СШ № 6 та Ігор ГОЛЬДЕНБЕРГ — семикласник СШ № 14 обласного центру; юний інспектор руху з 13-ї середньої школи м. Кіровограда Ірина ЦИМБАЛ.

Фото В. ГРИБА.

ПЛАНЕТА „МК"

ЗА ПОВІДОМЛЕННЯМИ ТАРС, АПН

„ОБОРОНА" ЗАРАДИ АГРЕСІЇ

У ЛОНДОНІ, поблизу будинку парламенту, знаходиться статуя однієї з найперших героїнь Британії — античної королеви Воудіккі. Зі списом у руці вона стоїть у бойовому візку, колеса якого наїжились ножами. Цю королеву стародавнього британського племені іценів пам'ятають досі за те, що вона повстала проти римського панування і доблесно билася за незалежність. Місто, де вона правила майже два тисячоліття тому, називається Тетфорд, недалеко від нього міста Брандон і Лейкенхіт, а весь цей край — Східна Англія.

Східна Англія сьогодні стала центром повстання іншого роду: проти розміщення крилатих ракет у цій прекрасній частині країни. Шістдесят різних громадських груп із Тетфорда, Брандона, Лейкенхіта й інших східноанглійських міст об'єдналися в кампанії під лозунгом «Східна Англія проти ракет». Не випадково цей рух розгорнувся саме тут. Причина і в тому, що в Лейкенхіті розташувалася американська військово-повітряна база. Так що давній дух опору іноземцям продовжує жити.

Місцеві жителі хотіли провести референдум на тему про крилаті ракети на цій території, але їхній депутат у парламенті, представник правих консерваторів Елдон Гріффіте заявив, що такий захід був би «неконституційним». Він зібрався було організувати мітинг у Брандоні на захист крилатих ракет, але місцеві активісти цей мітинг бойкотували, а на дві години пізніше провели свій. «Нехай жителі Брандона самі вирішують, хто має рацію», — сказав один з учасників руху протесту.

Наші експерти і політики, генерали і преса виправдують розміщення крилатих ракет в Англії тим, що ця нова зброя «стримуватиме» Радянський Союз, вона, мовляв, чисто оборонна. Кампанія в пресі спрямована на те, щоб переконати нас, нібито без крилатих ракет ми виявимось безпомічними й беззахисними, а Європа лишиться без життєво важливого «стратегічного захисту». Недавно газета «Гардіан» надрукувала статтю свого військового оглядача Девіда Фейрхолла. Авторові не подобаються крилаті ракети, але він відстоює розміщення їх через «стратегічне значення».

Відповідаючи йому, спеціаліст у галузі систем оборони професор Майкл Пентц пише: «Надзвичайно помилково й небезпечно думати, як не робить Девід Фейрхолл, що крилаті ракети є якоюсь іншою зброєю, а їх розміщення має якесь відношення до стратегії стримування...» Далі професор Пентц пише, що крилаті ракети «призначені для використання в стратегії першого удару. Точно так само, як і ракети далекого радіуса дії». Зброя першого удару — це наступальна зброя, а не оборонна.

Коли минулого року делегація Міжнародної жіночої ліги за мир і свободу відвідала штаб-квартиру НАТО в Брюсселі, президент ліги американка місіс Кей Кемп заявила: «Якщо всі ці дорогі системи зброї першого удару, що не підлягають контролю, буде розміщено, це підірве дух Договору ОСО-2, відкине назад розвиток процесу розрядки і зробить зовсім некерованою гонку озброєнь».

Фактично сьогодні в Англії при владі уряд «гармат і ракет», і інтереси розрядки дедалі менше беруться до уваги в англійській зовнішній політиці, незважаючи на всякі гучні слова. Основна причина раптового бажання збільшувати воєнні витрати і винаходити нову «оборонну» зброю полягає в тому, що у світі розвиваються два процеси, котрі не піддаються контролю урядів Великобританії та інших західних країн. Один із них — це поступовий вихід країн Азії і Африки зі сфери імперіалістичного впливу. Другий — стан перманентної кризи, в якій перебуває все західне суспільство. Жодна країна Заходу не знайшла розв'язання проблеми постійно зростаючої інфляції, безробіття, що збільшується, зниження рівня життя і неминуче зростаючих суперечностей між тими, хто працює, і тими, хто за їхній рахунок одержує величезні прибутки.

Ось чому нас треба переконувати, що у світі існують грізніші явища, ніж втрата наших попередніх позицій у світі і тяжкий стан економіки. Потрібний жупел, і ним зробили Радянський Союз. Та люди в Тетфорді, Брандоні і Лейкенхіті не бажають бути обманутими. Їм не потрібні ракети, не потрібна гонка озброєнь, і вони зроблять усе, що в їхніх силах, аби не пустити на свій поріг цієї зброї агресії.

Джеймс ОЛДРІДЖ,
англійський письменник.

Лондон.

США: доктрина війни

НЕДАВНІЙ виступ Дж. Картера у Філадельфії ще раз підтвердив, що Вашінгтон вибрав найважливішим елементом своєї політики нарощування воєнної могутності США і НАТО. У промові президента не бракувало посилань на силові прийоми, на які здатні Сполучені Штати. Звертає на себе увагу не риторика погроз, а реальний вклад Вашінгтона в політику «з позиції сили». Повернення до неї стало прямим наслідком зміни доктринальних концепцій у галузі ядерної стратегії США.

Відкинувши свої обіцянки виборцям знижувати витрати Пентагону на 5—7 мільярдів доларів на рік, Картер наростив воєнні асигнування країни на 1981 рік більше як на 20 мільярдів порівняно з поточним бюджетом. Поряд з цим до кінця першого строку правління нинішньої американської адміністрації кількість ядерних боєприпасів, що їх доставляють усі носії стратегічних сил США, зросла з 1969 року майже в 10 раз, перевищивши 11 тисяч одиниць.

Одночасно США нарощують потужність ядерних боєголовок приблизно в 1,5 раза, збільшують далекість засобів доставки і набагато підвищують точність ураження цілі. Заплановано мобільне базування нових МБР, які повинні, за розрахунками Пентагону, вивести США з ядерного паритету з СРСР і фактично можуть стати засобом першого удару.

Здавалося б, усі ці компоненти стратегічних сил зміцнять безпеку США, але насправді вони поставлять її в дуже уразливе становище. І що парадоксально, уразливість ця закладена в перегляді воєнної стратегічної ядерної доктрини Сполучених Штатів, котра дістала при Дж. Картері крен у бік використання ядерної зброї для розв'язання зовнішньополітичних завдань і досягнення перемоги в ядерній війні. Немислимість подібного кроку нині відкинуто вбік провідними стратегами Пентагону. Природно, що американську громадськість про це не повідомляють, але всі програми нарощування ядерного арсеналу США націлені саме на одержання такої переваги в ядерних силах порівняно з Радянським Союзом.

Фактично США прийшли до нової ядерної стратегії, яка допускає ядерну війну не тільки проти СРСР, а й розв'язування її з допомогою тактичних ядерних засобів на театрах воєнних дій поза сферою НАТО, в будь-якому районі нашої планети. Ілюзорність американської надії використати ефективно свій ядерний арсенал в інтересах здійснення політики «з позиції сили» не викликає сумнівів у об'єктивних учених та експертів з воєнно-політичних проблем, у тому числі і у радянських. І хоча, за пентагонівськими задумами, нову стратегію назвали «скомпенсованою» чи «урівноваженою стратегією», вона, по суті, не тільки ставить під велику загрозу безпеку США, а й виводить світ на грань ядерної катастрофи.

Визнання на офіційному рівні у Вашінгтоні прийнятності ядерної війни, а також матеріальне забезпечення усієї концепції Пентагоном створює вкрай небезпечну ситуацію у світі порівняно із 70-ми роками. Союзників по НАТО переконують у тому, що тепер можливе застосування ядерної зброї першими, якщо це виявиться необхідним. При цьому підкреслюється доцільність «здійснення наступальних операцій».

Разом з тим США повернулися фактично до «до в'єтнамської» стратегічної концепції використання своїх збройних сил за межами американського континенту як світового жандарма. З цією метою розгортається «корпус швидкого реагування» з приданими йому повітряними й морськими транспортними засобами. Новим у цій старій витівці стала ідея швидкоплинності бойових операцій на чужих територіях. При цьому ніяких обмежень на застосування бойових засобів не передбачається. Головне, за сценарієм генералітету США, — досягти мети в найкоротший строк!

Збройне втручання планується насамперед у близькосхідних і середньосхідних країнах, азіатських і латиноамериканських державах. Словом, там, де найхиткіші американські позиції, де великий американський бізнес не хотів би втратити свою гегемонію на ринках, а значить, право диктувати свої політичні умови.

Одначе, як показує історичний досвід, будь-які спроби добитися воєнної переваги можуть лише дестабілізувати обстановку і різко підвищити небезпеку виникнення ядерної війни. Раціонального шляху в гонці озброєнь немає. Концепція прийнятності ядерної війни і можливість перемоги в цій війні може викликати у певних колах США спокусу відкрито чи замасковано перейти до доктрини першого обезброюючого удару. В цьому разі Сполучені Штати ризкують всупереч своїм національним інтересам опинитися біля небезпечної межі, за якою, крім війни, немає іншої альтернативи.

Вступивши в смугу воєнної істерії, коли до всіх аспектів радянсько-американських відносин Вашінгтон підходить з воєнною міркою, американська адміністрація прагне нав'язати таку зовнішньополітичну концепцію і своїм союзникам по НАТО. Тиск США на європейські столиці прикривається надуманою тезою про «радянську воєнну загрозу», хоча насправді цей глобальний обман служить на руку лише вкрай правим мілітаристським колам Заходу.

Інтереси народів Західної Європи, як і американського, як і інших народів будь-якого континенту, вимагають зовсім інших дій від політичних діячів, ніж вибрали сьогодні у Вашінгтоні. Потрібні конкретні кроки, спрямовані на зміцнення миру та ослаблення напруженості, припинення безумної гонки озброєнь. Тільки з допомогою цих заходів можна гарантувати безпеку, США, а також Західної Європи і тим самим уникнути рискованого крену в доктринальних настановах США, які найменше враховують справжні інтереси людей.

У відповідь на небезпечну мілітаристську істерію, в яку США намагаються втягти і своїх союзників по НАТО, Політичний консультативний комітет держав — учасниць Варшавського Договору, що засідав у Варшаві, від імені всієї соціалістичної співдружності звернувся із закликом захищати мир, зміцнювати взаємне довір'я, шукати конкретних шляхів припинення гонки озброєнь.

М. МІЛЬШТЕЙН,
генерал - лейтенант, професор.

● СПОРТ ● СПОРТ

Сюрприз із Ріміні

— Готувалися до чемпіонату Європи в Кисловодську — там чудова олімпійська база, у нас там був збір. Підготувалися добре, команда склалася дуже дружна — 12 хлопців з різних міст країни. Вилетіли з Москви в Рим 18 травня. Потім — Болонья та італійське місто Ріміні, де проходив чемпіонат. Це — курортне місто на березі Адріатичного моря.

Зустріли нас там привітно, мер цього міста — комуніст. Ми їздили на зустріч з партійними активістами Ріміні, обмінялися сувенірами. У бесіді йшла мова й про участь італійських спортсменів у Московській Олімпіаді. Відомо, що уряд Італії виступив за бойкот Ігор, але національний олімпійський комітет країни проголосував за Олімпіаду, і тепер команда Італії візьме участь у ній. Наш комсорг Анатолій Микулін, виступаючи на зустрічі, сказав: «Хай усі бої між нами проходять лише на рингах, на спортивних майданчиках, у плавальних басейнах...»

Тепер — про самі змагання. Вони почалися 21 травня, але моя черга настала другого дня. Жереб звів з італійським боксером Ді Лаурою. Звичайно, неприємно вести перший бій зі спортсменом країни, де проходить чемпіонат, тим більш в Італії, де про темперамент болільників можна складати анекдоти. Поєдинок тривав усі три раунди, я двічі послав суперника в нокдаун, і всі судді віддали мені перевагу — 5:0.

Удруге зустрівся з боксером з Данії Петерсоном. У першому раунді він двічі побував у нокдауні, і рефері достроково присудив мені перемогу через явну перевагу. А англієць Кросс, фіналіст першості світу минулого року, — мій наступний суперник — пішов на хитрощі. На тренуваннях він не показував, що боксує у правосторонній стойці — вирішив, очевидно, піднести сюрприз під час бою. Вважав, мабуть, що несподіванка застукає мене зненацька, зіб'є з пантелику... Але з цього нічого не вийшло. Мені вдалося виграти бій нокаутом уже в першому раунді, десь на сороковій секунді.

Це був півфінал. А фінальну зустріч я мав проводити з румунським боксером Борнеску. Та вранці стало відомо, що він чомусь відмовляється від бою. А може, це була провокація, може, суперник розраховував на те, що я розслаблюсь і ввечері вийду на ринг у поганій формі? За порадою тренерів я готувався до фіналу, як завжди. А румун так і не з'явився на ринг, і хлопці поздоровили мене із званням чемпіона Європи.

Італійські болільники — люди об'єктивні. Перший бій, який я проводив, як я вже сказав, з італійцем, пройшов при бурхливій підтримці мого суперника співвітчизниками. Потім вони «боліли» за мене, бурхливими оплесками зустріли перемогу, як і перемоги моїх товаришів по команді. А їх, чемпіонів Європи, було шість. Це — наш комсорг Анатолій Микулін із Жданова, чемпіон світу минулого року серед юніорів Юрій Гладишев з Владимира, ленінградець Василь Тюменцев, Василь Шишов з Куйбишева, Сергій Лаптієв з Кустанайської області, москвич Василь Корміліцин. Срібні медалі завоювали Сергій Коньков з Вільнюса, челябінець Сергій Шахмухеметов, «бронзу» — Станіслав Коростильов з міста Кургана. Отже, з 12 спортсменів радянської команди лише двоє лишилися без медалей.

— Важко тренуватися, брати участь у змаганнях і водночас навчатися в інституті?

— Так, не легко. Велике навантаження на самих тренувальних зборах. Тренуємось тричі на день. Зрозуміло, що під час тренувань і змагань не знайдеш хвилини, щоб сісти за книгу, за підручники. А навчатися, складати екзамени потрібно, від цього не звільняють. Ось і нині, повернувшись із чемпіонату Європи, на другий же день пішов на факультет на екзамени. Буквально через три дні слід їхати в Київ на день товариства «Трудові резерви», що його проводить Виставка досягнень народного господарства України. Як устигнути? Спасибі, нам ідуть назустріч. Викладачі, керівники факультету перенесли екзамени на пізніший строк.

— І традиційне в таких випадках запитання. Які твої плани на майбутнє?

— Після виставки — передолімпійський тренувальний збір. Що він покаже — побачимо. Але ж я, як і кожен спортсмен, прагну до найбільших висот у спорті. А ще хочу добре навчатися, щоб стати з часом умілим педагогом і тренером. Полегшується це тим, що в Кіровограді створено фактично філіал Донецького комплексного центру олімпійської підготовки республіканської ради «Трудових резервів». Крім мене, на кіровоградській базі готуються переможець цьогорічного міжнародного турніру в Києві майстер спорту Дмитро Бурлаков, здібні кандидати в майстри спорту — чемпіон України минулого року серед юніорів Леонід Бабинський, призер Центральної ради ДСТ «Буревісник» Іван Гринько, чемпіони і призери Української ради «Трудових резервів» Валерій Федоров, Леонід Черепанов, Олексій Холодний. Це вони та їхні товариші торік принесли Кіровоградщині бронзову медаль чемпіонату республіки в командному заліку.

Нам створили добрі умови для проживання в гуртожитку ПТУ № 2 (директор А. Ф. Кармазін). Надали окремий блок з восьми кімнат, який ми назвали олімпійським селом, є телевізор, холодильник та інше. А ось із тренуваннями складніше.

Зі створенням філіалу центру олімпійської підготовки в Кіровограді відкривається можливість зробити область провідною на Україні з боксу. Але слід подбати про спортивний зал під базу для систематичних тренувань боксерів.

На фото: Володимир Долгунь.

Фото В. ГРИБА.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

КОНКУРС „ЕРУДИТ“

ТУР ДЕВ'ЯТИЙ

Отже, шановні ерудити, змагатися вам лишилося дуже мало. Сьогодні підбиваємо підсумки попереднього, восьмого туру.

Приємно, що у нас уже є постійні учасники, котрі не пропускають жодного туру. У них і найбільша кількість очок. Називаємо їхні імена

П. Блящук (с. Добрянка Вільшанського району) — 385, **С. і Н. Осадчуки** (Гайворон) — 376, **В. Савельєва** (Кіровоград) — 374, **С. Єлинецька** (Кіровоград) — 361, **В. Геращенко** (Кіровоград) — 329, **В. Тупчій** (Кіровоград) — 310, **П. Онищенко**, артист театру імені М. Л. Кропивницького (м. Кіровоград) — 303, **В. Маслов** (Кіровоград) — 299, **Л. Пугачова** (Новоархангельськ) — 295, **І. Солонар** (Новоархангельськ) — 287, **І. Мельник** (Олександрія) — 285, **Т. Логвинова** (Кіровоград) — 272, **О. Голуб** (Кіровоград) — 267, **Б. Кришкін** (Кіровоград) — 249, **Г. Куцовська** (с. Кальниболота Новоархангельського району) — 243, **Л. Кизюн** (Мала Висска) — 239, **В. Доценко** (с. Коритно-Забуське Вільшанського району) — 210, **Г. Бельська** (Кіровоград) — 191, **І. Куліш** (Долинська) — 157, **О. Гончар** (Кіровоград) — 156, **О. Фабель** (Кіровоград) — 137, **О. Романов** (Кіровоград) — 103, **М. Тиаченко** (Світловодськ) — 102.

Правильні відповіді на кросворд П. Онищенка:

По горизонталі: 1. Мілан. 3. Бас. 6. Топ. 8. Фраза. 9. Шопен. 12. Септакорд. 10. Бекар. 19. Галоп. 21. Лисенко. 23. Ре. 24. Вагнер. 25. Рибнов. 26. Фа. 30. Акторка. 31. Борис. 32. Одеса. 35. Данькевич. 38. Глієр. 39. Кобза. 40. Хур. 42. Ден. 43. «Блоха».

По вертикалі: 2. Ля. 3. Буш. 4. Балет. 5. Опера. 7. Пай. 10. Мачтет. 11. Схема. 13. Віола. 14. Направник. 15. Майборода. 17. Кирейко. 18. Скрипка. 20. Образ. 22. Нюанс. 27. Акорд. 28. Полька. 29. Пісня. 33. Радін. 34 Сирба. 36. Бах. 37. Пан. 41. Нота.

Переможці восьмого туру: І. Солонар, Л. Пугачова, В. Маслов, П. Блящук, В. Савельєва.

До дев'ятого, передостаннього туру до друку журі схвалило кросворд Л. Пугачової (Новоархангельськ). Авторці нараховується додатково 25 очок. Друге місце присуджено кросворду В. Маслова (15 очок), третє — Б. Кришкіна (10 очок).

Чекаємо ваших відповідей і нових кросвордів до 30 червня за поштовим штемпелем.

Бажаємо успіхів!

Кросворд

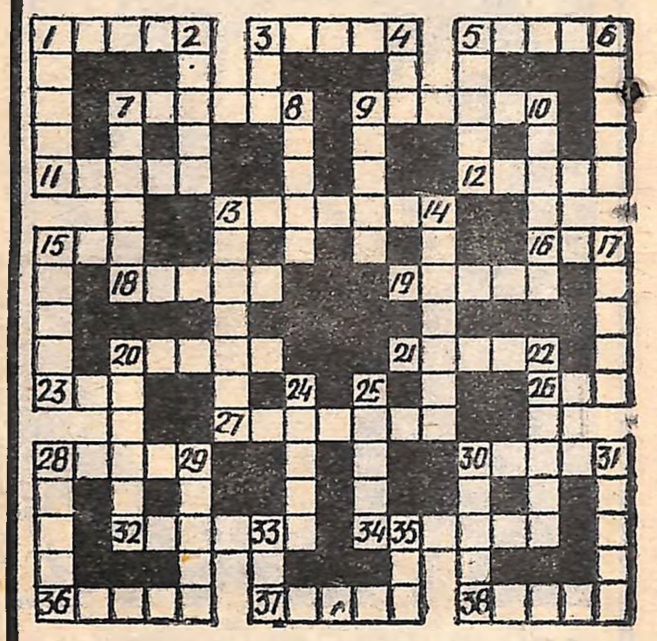

По горизонталі: 1. М'ячик для гри в бадмінтон. 3. Ягода дикоростучих кущів. 5. Технічна культура. 7. Фасон верхнього одягу, в якому рукав — єдине ціле з плечем. 9. Осуд, несхвалення чиїхось вчинків. 11. Тонка металева нетля, прив'язана до шнура. 12. Автор роману «Стадіон». 13. Виконавець головної ролі в кінофільмі «Петро Перший». 15. Земельна міра, яку застосовують у багатьох країнах, котрі використовують англійську систему мір. 16. Щипковий музичний інструмент, поширений на Кавказі. 18. Англійський геолог і геофізик. 19. Країна в Африці. 20. Гірський масив у Греції 21. Роман Ф. М. Достоєвського. 23. Рід однорічних та багаторічних трав'янистих рослин. 26. Сухі долини в пустелях Арабійського півострова. 27. Російський мандрівник, письменник. 28. Великий італійський поет-гуманіст. 30. Хижий ссавець родини котячих. 32. Роман О. Гончара. 34. Середовище буржуазного суспільства, переважно з митців, що ведуть безладний спосіб життя. 36. Німецьке жіноче ім'я. 37. Чоловічий головний убір у східних народів. 38. Жіночий персонаж поеми Гомера «Іліада».

По вертикалі: 1. Сатиричний журнал однієї із союзних республік СРСР. 2. Радянський державний і партійний діяч 20—30-х років. 3. Комаха. 4. Сполучник. 5. Префікс, що означає «крізь», «через». 6. Внутрішні органи тварин. 7. Найвище досягнення у спорті. 8 Середня кількість. 9. Молдавська народна пісня. 10. Посередник для розв'язання спірних питань. 13. Виконавець головної ролі у фільмі «Інспектор карного розшуку». 14. Популярний радянський кіноактор. 15. Порт на ріці Ніл. 17. Англійський священик, автор твору «Увещание». 20. Мінерал класу фосфатів. 22. Місто у Франції. 24. Зрізаний ножем шматок хліба. 25. Частина стовбура дерева від кореня до першого розгалуження. 28. Автор «Святкового танцю» з балету «Коппелія». 29. Підрозділ геологічного періоду. 30. Чоловіче українське ім'я. 31. Особливий дзвін, що звучить на суднах парусного флоту. 33. Невелике двощоглове вітрильне судно. 35. Хвалебна пісня, присвячена видатній події чи особі.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

ФУТБОЛ

Не пощастило?

На стадіонах республіки відбувся шостий тур чемпіонату України з футболу серед команд колективів фізкультури. Всім чотирьом клубам, які захищають спортивну честь нашої області на цих змаганнях, не пощастило. Один із лідерів третьої зони — київський «Більшовик» — приймав «Радиста» і переміг з мінімальним рахунком — 1:0. Такий же результат було зафіксовано в Дергачах Харківської області, де «Авангард» зустрічався з «Ятранню». Це вже шоста поразка заводчан. Гостями «Локомотива» із Сміли, що на Черкащині, був олександрійський «Шахтар». Господарі забили у ворота гірників два «сухих» м'ячі. Стільки ж м'ячів пропустили знам'янські залізничники в Павлограді Дніпропетровської області в матчі з лідером четвертої зони — «Колосом».

СКА (ЛЬВІВ) — «ЗІРКА» — 2:0

ВІД АФІН — ДО МОСКВИ

РЕКОРДИ І СЕНСАЦІЇ

МЕХІКО. 1968 рік. Ігри XIX Олімпіади. На старти вийшов 5531 спортсмен зі 112 країн світу. У збірній СРСР було 322 олімпійці. Встановлено 76 олімпійських рекордів, 28 із них перевищували світові. Особливо відзначилися легкоатлети: вони поновили 30 рекордів. Сенсацією Олімпіади був результат у стрибках у довжину — 8 метрів 90 сантиметрів. У неофіційному заліку перше місце зайняли спортсмени США — 71,3,3 очка і 107 медалей: 45 золотих, 28 срібних, 34 бронзові. Збірна СРСР була другою — 590,8 очка і 91 медаль: 29 золотих 32 срібні і 30 бронзових.

ЧИТАЧІ нашої газети цікавляться, чому загальнокомандний залік вважають неофіційним. Згідно з Олімпійською хартією, «Ігри є змагання між спортсменами, а не між країнами». Але вже з 1908 року в ряді звітів публікуються дані про командний залік. Починаючи з 1952 року спортсмени СРСР 6 раз перемагали в неофіційному командному заліку і тільки один раз (1968 рік) були другими.

НА ОЛІМПІЙСЬКИХ іграх виступають переважно молоді спортсмени. Та бувало так, що на старти виходили люди вже похилого віку. Своєрідний рекорд установив шведський стрілець Оскар Сван. 1920 року він завоював срібну медаль у стрільбі «Олень, що біжить». Тоді Свану виповнилося 73 роки.

СПОРТСМЕНИ Гайворона питають: які країни було позбавлено права участі в Олімпійських іграх і за що?

Від участі в Олімпійських іграх 1920 року за наполяганням держав Антанти було усунуто Німеччину та її союзників у першій світовій війні — Австрію, Угорщину, Болгарію, Туреччину (для Німеччини ця заборона була й на Ігри 1924 року). На Ігри 1948 року не дістали запрошення Німеччина і Японія, які розв'язали другу світову війну. Південно-Африканська Республіка втратила право брати участь в Олімпійських іграх 1964 і 1968 років за проведення політики апартеїду в спорті, а 1970 року ПАР було виключено з олімпійського руху. Організатори Ігор 1968 року не направили запрошення на них і расистській Родезії.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

наша адреса

316050, МСП м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 00921. Обсяг 0,5 друк. арк. Індекс 61197. Зам. № 299. Тираж 54000.